

fer possible eixa situació, el que hem de fer és eixa estratègia de forma transversal perquè el conjunt de tot el territori bé es visca en un poble menut, bé es visca en una ciutat de major grandària, tinguem les mateixes oportunitats per a viure. Perquè a més a més el món rural no només és perquè hi hagen persones, igual que en la resta de territoris, sinó que el món rural aporta moltíssim a la forma de ser dels valencians i de les valencianes, ens ha aportat moltíssim i li devem moltíssim, igual que li devem tant, ho devem tot a les dones, com vosté dia també abans en la seua primera reflexió.

Mire, per a nosaltres augmentar el nivell de benestar és l'única manera de poder fixar més població i evitar el despoblament. I, evidentment, que ahí passa una acció principal per les polítiques educatives. En eixe sentit, com vosté sap, per a nosaltres és especialment important, i ho ha dit vosté en la seua pregunta, que no es tanquen escoles, que no es tanquen escoles en l'àmbit rural. I eixa és una de les grans apostes per part d'este govern.

Mire, l'oferta escolar en l'àmbit rural, no només per a nosaltres és important i tenim l'aposta decidida que, encara que no quadren els números, encara que no quadren els números, pareixia que només en anteriors ocasions, en anteriors governs només miraren si la inversió quadrava o no quadrava, si el servei s'ha de garantir... I, per tant, no podem tancar centres educatius en l'àmbit rural perquè tinguen poquets xiquets, si fa falta eixe servei; si no, desapareixerà, com dia vosté, el poble.

Precisament per això mantenim les unitats rurals. I ho hem fet ja en este mateix curs. De fet, dos centres de les comarques d'Alacant que s'hagueren tancat no s'han tancat. Si haguérem aplicat els anteriors criteris s'hagueren tancat. Amb esta voluntat ferma continuen oberts, perquè necessitem eixa oferta. També en tres aules rurals també de Castelló que continuen endavant. I, a més a més, mantenim una oferta latent, és a dir, aquells centres que, encara que enguany no tinguen alumnat, aconseguisquen que vinguen xiquets del seu municipi, obrirà, eixa escola tindrà eixe servei.

A més a més també estem apostant clarament per una gran oferta d'educació infantil. Vosté ho ha fet en el seu municipi, i va construir una escoleta infantil 0-3. És especialment rellevant que persones qualificades puguen veure en l'interior un lloc per a viure, per poder instal·lar-se, per poder tindre tots els serveis. I en eixe sentit és especialment rellevant poder tindre una bona oferta 0-3. Precisament per això hem obert dos escoles infantils 0-3 de La Generalitat, de moment, ja, en Benlloch i en Bugarra. I, a més a més, eixa aposta que ja sap vosté perquè siguen els dos anys d'infantil municipals gratuïts en tots els centres municipals.

A més a més, hem obert també aules experimentals de dos anys en l'àmbit rural. Per exemple, a l'interior de Castelló, en quatre municipis: Benassal, Llucena, Albocàsser i Vilafamés. I a les comarques centrals, també: Fortaleny, Riola i Barx.

També, com vosté ha dit molt bé, estem apostant per la Formació Professional, que done resposta al conjunt de les comarques i també en municipis més menuts, municipis d'interior, municipis on la ruralitat està ben present. I també amb unes formacions específiques millors, d'acord amb l'entorn; i, per tant, que ajuden a generar llocs de treball estables també en el mateix entorn, via el canvi del model productiu amb la Formació Professional.

A més a més, estem fent formació al professorat específica en l'àmbit rural. S'han fet desenes de jornades. Jo voldria destacar-ne una, que es va realitzar prop de les nostres comarques, a Vilafranca, els últims dos cursos, on més de dos-cents mestres i professors s'han reunit per a posar en valor les bones pràctiques dels docents en l'àmbit rural i per a posar en valor l'escola en l'àmbit rural.

Mire, acabe, són tan sols un 1% de la població escolar, però, per a nosaltres, són com si foren el cent per cent.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor conseller.

Anem a passar a la pregunta número 800, que formula la diputada Isaura Navarro, del Grup Parlamentari Compromís, també al conseller d'educació.

Senyora Navarro, quan vullga.

La senyora Navarro Casillas:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Esta vesprada, a les cinc de la vesprada, en el col·legi públic de Mislata Ausiàs March s'està celebrant la inauguració del menjador escolar, l'ampliació del menjador; perquè tenien menjador, però no tenia capacitat suficient perquè tots els alumnes del centre, inclús duplicant i tot això que es fa en les escoles, pogueren menjar en el menjador. Esta batalla portava deu anys.

Jo vaig acompanyar la gent de l'escola a vore l'expedient a conselleria, vaig demanar la documentació i tal, i vaig vore un expedient que me va sorprendre molt. Perquè l'expedient, ¿què deia? Doncs, que feia falta l'ampliació del menjador, estaven tots els informes, i ja està. Després, l'ampliació del menjador no es feia. I, clar, aixina, els xiquets havien d'anar a les guarderies del voltant a menjar, quan els pares i mares no se podien fer càrrec del xiquets. Era un problema molt seriós. Deu any, deu anys han estat.

Bé, ha hagut de canviar el model perquè eixe expedient acabara amb l'obertura d'un menjador, de l'ampliació del menjador.

Aleshores, un, quan veu eixes coses, ¿què es planteja? Doncs, que els governs són qüestions de prioritats. N'hi ha gent, com el govern anterior, que la seua prioritat era pagar a alliberats de l'Església catòlica, pagar a alliberats de la patronal de la concertada; i, per a nosaltres, és que els xiquets tinguen el menjador a l'escola, és que els xiquets tinguen una escola digna. Eixa és la gran diferència de les prioritats entre nosaltres i el govern anterior del Partit Popular.

Bé, quan vaig fer la investigació... Això ve la denúncia que hem presentat respecte a estos alliberats de l'Església catòlica que estaven treballant en la diòcesi i no donant classes de religió,

això ve de molt lluny. Ja en 2011, la diputada Mónica Oltra li preguntava al govern respecte al número de professors de religió, les hores lectives de religió, el número de grups de religió, el número d'alumnes que havien sol·licitat les classes de religió. I, l'aleshores conseller, José Ciscar, li deia: «El nombre de professors de religió contractats és aquell necessari. El nombre d'hores lectives és el que establix les normes vigents. I, en tot cas, la proposta per a la docència correspondrà a les entitats religioses.» I ja està, i ja està. *(Se sent una veu que diu: «Ole.»)*

Total que, per a accedir a la documentació, també ha hagut de canviar el govern, perquè l'anterior no ens deixava accedir a la documentació que revelava que n'hi havien 22 persones que estaven pagades per la conselleria i no estaven donant classes de religió, sinó que estaven treballant per a la diòcesi.

I, per això, no hem tingut més remei que ficar una denúncia davant la fiscalia, una denúncia que ara la policia ha fet un informe corroborant tot el que hem denunciat. I, a més, la fiscalia demana més documentació a la conselleria. Joestic segura que la conselleria, la conselleria d'ara, no com la d'abans, col·laborarà en la justícia.

També li dic, també li dic que m'agradaria molt que els docents que no foren docents durant eixa època i que estaven treballant per a la diòcesi també col·laboraren en la justícia, d'acord a la impartició d'eixos valors que estan darrere de la religió catòlica que ensenyen en les escoles.

També m'agradaria que la mateixa Església catòlica, l'arquebisbat, col·laborara en la justícia, perquè han de triar entre el bé i el mal, entre els corruptes i la justícia. I jo espere, espere i desitge, que trien la justícia.

I per això li pregunte, conseller, ¿com valora la conselleria d'educació que 22 empleats de les diòcesis de València, Castelló i Alacant foren retribuïts com a professors de religió de centres públics?

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Navarro.

Senyor Marzá, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Mire, senyora diputada, el primer que he de fer és agrair el treball que ha fet i que fa per restablir, per ajudar perquè la veritat isca; i no només això, sinó per a millorar la vida dels nostres xiquets i xiquetes.

És cert, vosté va ser la que ens va alertar d'eixa situació en el menjador, que avui ja s'està obrint i que no ha anat a inaugurar ningú a fer-se ninguna foto, sinó que primer has prestat servei que s'ha fet la visita, no com passava abans, que abans es feia

la foto que es construïa res, ¿no? Per tant, li done les gràcies també per eixa actitud constant, de batalla, de treball, perquè realment la vida dels nostres xiquets i xiquetes millora.

I la vida dels nostres xiquets i xiquetes millora també quan es fan uns usos eficients dels recursos públics. Per tant, tot això que vosté ha descrit d'eixos 22 empleats que estaven treballant a la diòcesi i, en canvi, constaven com que eren professors de religió, tot això que vosté ha dit evidentment que anem a col·laborar amb la justícia, com no pot ser d'una altra manera, perquè no pot ser que es destinen recursos públics per a qüestions que no són per a les quals s'han de destinar.

I, precisament per això, si així es confirma, no només em semblaria molt greu, sinó que, a més a més, s'haurien de prendre totes les decisions que, evidentment, haurem d'acompanyar i que serà la justícia la que ara ha de determinar de quina *(inintel·ligible)* ...

Nosaltres col·laborarem, com no pot ser d'una altra manera, i estarem vetllant perquè això no passe i que no torne a passar, com ja no està passant ara.

Mire, li faré un resum d'algunes de les qüestions que hem implementat, al voltant d'aquesta temàtica.

Sap que l'oferta de l'educació religiosa, de la religió, és obligatòria per la normativa estatal. Abans estava escoltant que estaven parlant d'altres religions, que els ho diguérem a altres religions això, això estava escoltant abans. I, mire, nosaltres el que estem fent és que pensem que no deuria haver cap religió a l'escola. Eixe és el nostre posicionament. Pensem que està en un altre àmbit, pensem que està en un altre àmbit, *(aplaudiments)* i que respectem perfectament, respectem, i no només respectem, sinó que alguns, fins i tot, practiquem algunes fes i algunes religions, i això no fa que haja d'estar a l'escola. Però la normativa estatal diu que s'ha d'ofertar, que és oferta obligatòria.

I, a més a més, no només diu que siga oferta obligatòria, sinó que hi ha convenis, hi ha acords de l'estat amb diferents confessions i que totes les religions són les que es poden donar, i, per tant, s'ha de fer eixa oferta. Ho dic per algunes de les informacions que han eixit i que alguna gent ha intentat transformar en *bulos*, al voltant de, per exemple, la presència de la religió de la comunitat islàmica en els centres educatius. Nosaltres diem: no han d'haver-hi religions dins de l'escola, hem de complir la legalitat, diu que ha de fer una oferta obligatòria i, per tant, el que anem a fer és complir amb la llei orgànica d'educació, i no només això, sinó amb un acord firmat pel ministeri amb la comunitat islàmica. I, per tant, no hi haurà una generalització, sinó que hi haurà alguna puntual oferta, com així marca la llei, encara que a nosaltres no ens agrade i que nosaltres no la voldríem dins de l'escola.

I, mire, no només això. Hem regularitzat també els horaris dels professors de religió. No és només que no passe el que vosté ha descrit, sinó que, a més a més, hem regularitzat l'horari i hem fet el mateix que fem amb la resta d'assignatures del seu àmbit. I, per tant, ¿què hem aconseguit? Que hem fet un ús més eficient dels recursos públics, havíem detectat dos mil hores doblades en religió, i això ha fet que hem aconseguit estalviar quatre milions d'euros per a poder destinar, per exemple, a construir menjadors i que els nostres xiquets puguen tindre menjadors

escolars dignes i que puguem accedir a eixos menjadors, sense que això haja limitat l'oferta, que és oferta obligatòria i, per tant, tots aquells que ho hagen demanat tenen l'oferta garantida i, a més a més, amb una millor gestió de recursos públics.

Això és el que volem fer, seguint el que vosté també ha treballat des de fa molt de temps, i a qui li torne a agrair el seu treball.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Marzà. *(Veus i algú diu: «¡Qué poca vergüenza!»)*

Pregunta número 1.105, que formula la diputada senyora Marian Campello, del Grup Parlamentari Compromís, també al conseller d'educació.

Senyora Campello, si és tan amable de polsar...

Quan vosté vullga, pot començar.

Quan vullga.

La senyora Campello Moreno:

Gràcies, presidenta.

Bona vesprada, senyor conseller.

Segons dades de Save the Children, l'assetjament escolar ocasional o freqüent al nostre territori està xifrat en un 8% dels nostres xiquets i xiquetes i adolescents. Això vol dir que, en una aula de 27 alumnes, quasi 3 pateixen *bullying*. I en un curs de tres línies, n'hi ha, aproximadament, 8 alumnes que ho pateixen. I que en eixa escola, que podria ser la de qualsevol poble, en un cicle integral de l'ESO, hi hauria una mitjana de 32 alumnes que pateixen *bullying* de forma simultània.

Darrere d'estos percentatges, hi ha noms i cognoms, on, com sol ser habitual, els noms de dona ocupen un espai significatiu. N'hi ha dades que diuen que n'hi ha un 25% més de xiquetes que pateixen assetjament escolar que no xiquets.

Són xifres terrorífiques i donen més paüra al saber que és d'un estudi de 2014 a 2015. I que un estudi més recent, el de 2017, que el va fer la Fundació ANAR –és la fundació de Ayuda a Niños y a Adolescentes en Riesgo–, va registrar un augment del 240% d'assetjament escolar respecte a 2015. També és cert que n'hi ha més campanyes per poder denunciar l'assetjament escolar i, segurament, eixe increment jo crec que és un triomf de totes les campanyes que donen visibilitat a esta qüestió.

Eixa mateixa fundació, durant l'any 2016, va rebre 50.000 telefonades de pares, mares, alumnes o amistosats de persones assetjades. Insults directes o indirectes, difusió de rumorologia, robatoris, danys a la propietat, cops físics, exclusió o amenaces representen les principals formes d'agressió al nostre alumnat. Al preguntar als agressors els motius pels quals van realitzar este assetjament, un 19,5% van dir: «No lo sé.»

Cal destacar l'augment exponencial, any rere any, de l'anomenat *cyberbullying*, on els agressors i les agressores, a més, tenen més fàcil amagar-se darrere l'anonimat que en moltes ocasions poden proporcionar les xarxes socials. I, a més, doncs, se convertixen les agressions en quasi contingut de *mass media*, a través dels whatsaps i el Telegram i..., bé, les xarxes socials, com déiem.

D'alguna manera, jo crec que no podem permetre que els nostres centres escolars es convertisquen en aules de tortura al nostre alumnat. I és que vora 1 de cada 10 persones assetjades s'ha arribat a autolesionar o ha pensat o ha intentat suïcidar-se en algun moment de tot el seu assetjament, durant tot el temps en què ha sigut assetjat.

L'escola no pot ser l'espill de les desigualtats d'una societat on l'esclatxa socioeconòmica entre classes és cada vegada més profunda.

Per tots estos motius, i en harmonia amb el caràcter transformador en què coincidim que ha d'estar impregnada l'escola pública i la urgència en la implementació de mesures per al foment de la inclusió i de la pau a les aules i en defensa dels i les alumnes agredides, li formule la següent pregunta: ¿quines mesures s'han adoptat, per tal de millorar la convivència als centres escolars i el respecte entre l'alumnat?

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Campello.

Conseller, quan vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Efectivament, senyora diputada, malauradament, els centres educatius –i això és una qüestió evident– són moltes vegades reflex de la societat, la societat que tenim. Tenen un gran poder transformador. I, precisament per això, nosaltres no només creiem en l'educació, sinó que pensem que és la principal ferramenta per a transformar, per a reduir les desigualtats i per a canviar també la nostra societat.

I, precisament, per això estem incident i especialment ocupats també en millorar aquestes condicions. No pot ser que encara tinguem una societat en què qualsevol tipus de violència fins i tot és justificada per alguns i que això puga continuar visibilitzant-se no només en els centres educatius, sinó en el conjunt de la societat i que algú intente imposar un únic pensament i que això faça que no es puga garantir la diversitat, no només d'idees, sinó també de formes d'estimar.

Mire, nosaltres estem treballant moltíssim, pel que fa a l'àmbit de la igualtat i la convivència. En eixe sentit, tots els centres educatius tenen un pla de convivència. Sap que ahí és on desenvolupen les diferents accions i marquen el camí per a fer també la diagnosi, una diagnosi prèvia, per tal de poder saber en quina situació